

Varpuset ja aika

Varpuset ja aika

Pauli Tapio

Osuuskunta Poesia • Helsinki

*Que je respire l'odeur de nos morts, que je recueille et redise
leur voix vivante, que j'apprenne à Vivre avant de descendre,
au delà du plongeur, dans les hautes profondeurs du sommeil.*

Léopold Senghor

Lukemisesta ja kommentoinnista kiitos Kristian Blombergille, Vesa
Haapalalle, Aura Nurmelle, Katja Rauniolle ja Tuukka Sandströmille

© Pauli Tapio 2017

Kansi: Olli-Pekka Tennilä

ISBN: 978-952-305-077-8

ISBN (PDF): 978-952-305-078-5

Painopaikka: Tallinna Raamatutrükikoja OÜ, Tallinna, Viro 2017

1.

Tämä on päiväkirjamerkintä ajalta, jolloin maa kiersi aurinkoa.

2.

On maanantai, pian toukokuu, olen veloissa.

Tulen muistamaan tämän onnettoman suuruuden aikana,
kun iso kysymys hajosi tuhanneksi pieneksi.

3.

Ukrainassa, Syyriassa, Afganistanissa, Irakissa,
Etelä-Sudanissa, Somaliassa, Kurdistanissa ja Jemenissä
käytiin sotaa. Aseelliset konfliktit jatkuivat myös Meksikossa,
Nigeriassa, Georgiassa, Libyassa,
Siinailla ja Etiopiassa.

4.

Televisiosta tuli seikkailua ja draamaa, henkilöhahmoja kuoli
lohikäärmeen tuleen, syöpään ja auto-onnettomuuksiin,
heitä upotettiin happosammioihin, heistä laskettiin veret,
heidän kasvoilleen valutettiin sulaa kultaa, heitä haudattiin
elävältä, heitä hakattiin golfmailoilla, heitä hirtettiin ja poltettiin,
heitä myrkytettiin ja silvottiin, heitä hukutettiin ja kuristettiin.

5.

Käsikirjoittajat tunsivat yleisön paremmin kuin yleisö itse.

6.

Oksat vielä paljaita, mutta nyt niillä on varpuslintuja, *passeriformes*, miten ne häiritsevät järjestystä, on ajettava partansa, pidettävä lupaukset.

7.

Tililläni viisisataakuusikymmentäkahdeksan euroa neljäkymmentäyksi senttiä, ennen lintujen syntyä olivat maailman puut oksattomia, eivät ne huojuneet niin kuin nyt, ei ollut aikaa niin kuin nyt, tililläni varpusia ja taas varpusia.

8.

Tämä on puunkasvunhidasta syöksyä maailmasta pois, linkousohjelmanhidasta, nopeaa pyörimistä liian kauan.

9.

Tätä on historia. Tällaista on aika jota elin.

10.

Aloin kuvitella ymmärtäväni hirveitä asioita, vaikka ei niitä koskaan minulle tapahtunut.

I

Audivi a quodam homine docto, quod solis et lunae ac siderum motus ipsa sint tempora, et non adnui. – Kuulin oppineen miehen kerran sanovan, että auringon ja kuun ja tähtien liike on itse aika, enkä ollut samaa mieltä.

Augustinus, Confessiones XI/XXIII

1.

Kun katsoo 3000 valokuvaa eletystä elämästä, alkaa yskiä vettä,
menee ulos ja puhaltaa täysistä keuhkoista ylleen taivaan,

2.

jossa on 3000 kaukaista polttavaa reikää,
eikä ole niin pitkiä tikapuita, että niitä pääsisi paikkaamaan.

3.

Kyllä kuussa kelpaa käydä. Se on vain harppaus pahaisen ojan ylitse,
mutta iskepä liehuva lippusi yhteenkään elettyyn hetkeen.

4.

Se palaa, saat nähdä.

5.

Tiedäthän: ”Jos kaikki aika on alati tässä, on kaikki aika tavoittamatonta.”

6.

Non nobis, non nobis, Domine, sed nomini tuo da gloriam, laulettiin silloin,
nahkurin pyhänä kuusisataa vuotta sitten, kun taistelu oli päättynyt,
ja itkevä kuningas kantoi vankkureille nuoren pojan ruumiin.

7.

Ja taivaan pilvien kätköissä menneet elämät tiivistyvät planeetoiksi,
tällaisiksi kuin tämäkin, ja ne satavat yllemme,
yhä vain ne satavat yllemme.

8.

Vaikka en minä väitä, että aikaa olisi olemassa, ehei.

9.

Minä vain luulen, että Luoja alkoi täyttää ammettaan alkuaineilla,
mutta unohti tulpan.

Pylväspyhimys

Tulee hyökyaalto, niin suuri ja etäinen, ettei sen liikettä huomaa.
Jos voin, istun paikoillani kuusikymmentä vuotta,
punnitsen sanojani, vaanin ajatuksiani kuin meripeto
vaanii mannerta, tulevaa, ui tähtien vanavedessä.

Ja äkkiä, tässä, kuin jotain olisi vialla,
kokonaiset vuosikymmenet lakkaisivat olemasta,
istuisin pitkään, kuin tyhmä lintu, joka laulaa läpi talven,
minä istuisin, antaisin uskon ja näkyjen tulla.

Menetykseni haihtuisi kuin vesi, kohoaisi vuorien taakse.
Poissaolo lakkaisi.

Aamuyö ja eteinen täynnä kutsumattomia jumalia
etusormet ojossa, kylpyhuoneen lattialla siluurikautiset pidot
sokeritoukilla ja jonnekin, haimaan, pistää,
pseudohematobilia, hysteria,
vaajaluiden alla pimeys ja sydämessä
aavistus rajattomuudesta, joku muu kuin minä
minussa, tietävän mielen lomassa toinen mieli, joka usko.

Aamulaulu

On varhaista ja aurinko on lasipinnoilla,
räjähdysvaaraa ei ole ja fuusio toteutuu
hallitusti, näin, minä heilautan kättäni
ja valon ja varjon rajalla soi.

Kaikki oleva on melkein kaikki mitä on,
on melkein pelkkää valoa, on maa,
otan sen jaloilla vastaan, on aika, otan sen
vastaan, ja hämärän meri, jonka äyräät

sortuvat nyt, varhain, kun aurinko säkenöi
lasia vasten, haihtuu unet, eikä kukaan voi tietää,
mitä tapahtuu, on maanantai ja, teoriassa,
hiukkaset sykkivät ytimissään, teoriassa

tämä on uusi vuorokausi, talous kasvaa taas numerot
kaksinkertaistuvat ja ihminen puolittuu, raskas
ja keveä, titaani, helium, kohtaavat jossain, rajalla,
tässä ja nyt, kun aurinko tulee itsestään ulos ja läpi.

Melankolinen keskustelu

Mutta muistatko sitä, kun sanoin,
että parempi tässä maailmassa olisi
olla olematta, parempi uponnein aistein
tarkkailla olevaisen ilmakuplaa
kuin mennä pellon poikki kantaen
tapetussa astiassa elämänlähteen vettä,

ja kuten aina sinä melkein itkit, mutta nauroit
sittenkin, että kuolleilla on kaikki hyvin,
elämän aava on nyt kattona heidän yllään,
he eivät palaa, ja oksistot kantavat heitä
kehien halki, vain ylimääräinen on poissa,

mutta täällä sinä kuljet heidän ylitseen
minun kanssani, lehtipuiden varjossa,
ja jos rauhaa kaipaavat, niin miksi
sinä särjät tämän hiljaisuuden, joka on hyvä,
ja paljastit kaiken, mistä se pysyi vaihi?

Haltiala / Terijoki

Kokemus poissaolosta, universumissa ukonilma, ja salama iskee
tähdestä tähteen, tuonpuoleinen tietoverkko välähtää, jää jälkikuva,

kysymyksiä, ja kaikki hajanaiset aistit kerääntyvät yhteen, tähän,
olevasta kasvaa kuvitelma, jääkauden muovaama maankohoama

tai pieni metsä, jonne voi ajatella itsensä ja nähdä, olla silmät
auki ja kiinni, kahdessa paikassa yhdellä kertaa, taivaassa, maassa

jalanpohjan varma havainto kohoaa ruumiin laelle, ylenee
luuloksi, ja näkyvä hajoaa nähyksi, alla kappale vierasta,

spiraalinmuotoista maailmaa, jossa puukiipijä, tuntematon lintu,
kaivaa kaarnan alta tuntemattoman hyönteisen, ei kysy, mitä

tämä on, on aina liikkeessä, ei kysy, mikä olet sinä, erisnimellinen,
sekava olento, astut rannalle, ja tuolla viistää merimetso aaltoja,

johonkin hänen kynsissään osuu aurinko, kynsissään aurinko,
ja tämän päivän luomiskertomus on valmis, mieli tulvillaan, horisontissa

abstrakti ajattelu alkaa, kun katson sinne, olen siellä,
ja meri sininen, puut pystysuoria, harhat totta, ja polku päättyy.

Sestina

- a) mitä meistä tulee ilman rakkautta
- b) miten amaryllis levittää sakaransa, herkkäuskoisesti
- c) pyörtyy meridiaanille valtava tähti
- d) sydämesi, jonka taskuni pohjalle poimin ja kätkin
- e) tietoa täynnä, valoa aikojen takaa
- f) vapautta, jatkuvaa ja salattua

- f) meidän vapautemme, kun tekeydymme varpusiksi
- a) meistä tulee sivullisia, katse vailla valoa ja korvissa
- e) taajuuksien välille säädetyn vastaanottimen ääntä
- b) kuin olisi se kaikkeuden keskipiste, vaan ei sitä ole
- d) se yrittää sykkiä, se sykkii, se sykkii
- c) ja jupiter ja venus ja kolmetuhatta eläimensilmää

- c) ja sirius, kun se tuikkii, alkavat ihmiset uskoa
- f) tähän kuviteltuun maailmaan, kuiskutamme
- d) ettei heräisi vanha suru, uuden surun vuoteessa
- a) tämä tyhjyyden tuhotulva, vielä etäinen, se lähenee
- b) se lakoaa, lakastuu, täynnä muistoja, muistissa
- e) kohinaa ja kohinaa, hiekkaa, hiekkaa

- e) maailmanlaidan monotonista tarinaa, se virtaa
 - c) meihin, itseensä, vain tämä on läsnä
 - b) mennyt aika, jonka on saanut elää
 - f) *tsirp tsirp*
 - a) ja ajatuksia, tietoverkkoja, kysymyksiä, tietoverkkoja
 - d) että uupuisi vanha ikävä, uuden ikävän kannoilla
-
- d) kun kuljen näissä kaupungeissa, sydämesi taskussani
 - e) ja värisee, pingotettu, ruosteinen kieli
 - a) vuosituhansien ohikiitävää ääntä
 - c) ja väistyvät erot yhtäläisyyksien tieltä
 - f) ja hitaasti kaikki muuttuu, ei pääty
 - b) aika, joka tulee eletyn jälkeen
-
- b) ja lupaus, kerran virkooa kukka, tähti, uskossaan vahva
 - d) se sykkii, miten itsepintaisesti se sykkii
 - f) tämä vapaus, julkinen, pysyvä
 - e) sen musiikki, sen kosketus
 - c) ja loputon virtaa loputtomasti ympäri, ylitse
 - a) se täyttää meidät kokonaan

Olkiluoto 1: Hämeenlinnan taidemuseo

Minut on nähty ylhäältäpäin, minusta
on piirretty tarkka kartta, jossakin

taivaalle sironneen valon takana
potee satelliitti käsittämätöntä ikäväänsä.

Kuin hyönteinen, arkeoni, ekstremafili, se
katsoo minua, ja olen Hämeenlinnassa, kävelen

Viipurintien sillan yli, ymmärtämättä mitä
se katsoo, se katsoo, ja piirtää tarkan kartan

ylhäältäpäin, erakkona maailman laella, huokaa,
resitoi kaiken tiedon ja tarkan sijaintini, tuolla,

hyvin kaukana, tässä olen, ja se näkee, tietää,
on lauantai, ja minä matkalla taidemuseoon,

se ajattelee, siellä on Atomin paluu, poikittain
kasuvia puita, ruumiin tietoa ja hiljaisuutta,

kaikkia hiljaisuuksia, se tietää, minä en,
eikä ymmärrä, ei välitä, vain tietää, usko.

Kohde

1. Ottaa kohteen käteensä.
2. Pudottaa kohteen ja katsoo, minne se vierii.
3. Laskeutuu nelinkontin, tähyää sängyn alle.
4. Nousee. ”Ei koskaan enää!”
5. Levoton yö. Unta ja houreista valvomista puolen tunnin jaksoissa. Pissahätä ja nälkä.
6. Kiskaisee aamulla sängyn irti seinästä, kurottaa sängyn ja seinän väliseen rakoon ja löytää kohteen.
7. Toistaa kohdan (1).
8. Pudottaa kohteen roskakoriin.
9. Vie roskat ja lähtee toimistolle.

10. Aamupäivällä vatsassa outoa poltetta, jota lounaaksi syöty riisi ja kana eivät hälvännä. Myös itsepintaista levottomuutta ja lievää ahdistusta.

11. Alkuiltapäivällä huokaa syvään työpöytänsä ääressä. ”Miksi huokaillet?” Sanoo: ”Mitä eroa on Mikko Alatalolla ja Elton Johnilla?” – ”No kerro.” – ”Ei mitään!” Kaikki nauravat, ja tunnelma kevenee.

12. ”Täytyy pitää huolta itsestään”, sanoo työkaveri myötätuntoisesti. Nyökkää ja hymyilee.

13. Kaavamainen työ ei pidä virkeänä. Päivän taittuessa iltapäiväksi tekee persoonallisuustestejä internetissä. ”Taiteilija. Et pidä ristiriidoista ja yhteenotoista. Olet herkkä ja lempeä.” – ”ISFP-T. Rakentavien päämäärien löytäminen on sinulle vaikeaa.” – ”Varautunut. Olet kuin: Kevin Costner, Avril Lavigne, Michael Jackson, Britney Spears.”

14. Kotipihaan päästyään menee ensin roskakatokselle. Mantelitulakkeesta vapautuu hormoni, joka katkaisee verenkierron ruoansulatuselimistöön. Sydän lyö kovaa, hajuaisi terävöityä.

15. Avaa sekajäteastian kannen. Lähikaupan keltaisiin muovikasseihin sullottua elintarvikkeiden pakkausjätettä, kissanhiekkaa, ruoantähteitä, siruja, sirpaleita.

16. Työntää molemmat kädet jätteeseen henkeään pidättäen. Aukoo pussien solmuja, repii pusseja auki.

17. Huomaa jotakin, joka on

a) kohde tai

b) muu asia – kruunukorkki, vessaharja, kesäkurpitsan kanta, ikkunallinen kirjekuori, punaiset pikkuhousut.

18. Katsoo ympärilleen. Heilahtiko tuo ikkunaverho? Mutta

a) naurahtaa ja pistää kohteen taskuunsa tai

b) irvistää, jatkaa etsimistä, kunnes löytää kohteen.

19. Asettaa kohteen pöydän reunalle. Peseytyy.
20. Toistaa kohdat (1-19) kerran. Toistaa kohdan (1).
21. Panee kohteen lavuaariin. Valelee kohteen valopetrolilla.
22. Pudottaa palavan tulitikun kohteen päälle. Kohde ei syty.
23. Soittaa äidille.
24. Toistaa kohdat (1-23) neljä kertaa. Toistaa kohdat (1) ja (21).
25. Seisoo ja pitelee palavaa tulitikkua. Sormet kärähtävät. Parkaisee kivusta.
26. Yrittää saada kohteen mahtumaan suuhunsa. Se ei mahdu. Valopetroli aiheuttaa pahoinvointia.
27. Menee suihkuun. Hieroo itseään kohteella.
28. Istuu suihkun lattialla. Raapii itseään kohteella. Veri nousee pintaan siinä, missä iho on ohutta.

29. Viimein jokin on pysyvästi toisin. Tämäkin päättyy.
30. Toistaa kohdat (5) ja (9–13) kolmesataakuusikymmentäkolme kertaa.
31. Toistaa kohdat (1–5) ja (9–13) kerran, kohdat (1–19) ja (23) kerran ja kohdat (1–29) kerran.
32. Toistaa kohdat (29–31) kerran.
33. Toistaa kohdan (32) neljäkymmentä kertaa.
34. Tältäkö vanheneminen tuntuu?

35. Tytär on tullut kylään. Hän on jo kolmenkymmenen. Muistan, että siinä iässä minusta tuntui kuin olisi jo kertaalleen kokenut kaiken, mitä elämällä on annettavana. Vaikka minulle senkin jälkeen sattui kaikenlaista, niin oliko mikään enää niin riipaisevaa kuin alle kolmikymmppisenä, kun ensi kerran toisti kohdat (1-9), kohdat (1-13), kohdat (1-23) ja kohdat (1-29)? Toisaalta, vaikka minusta silloin tuntui, että olen valmis kaikkeen, niin monta, monta kertaa sain vielä vanhempanakin kokea, että olen aivan keskeneräinen.

36. Mutta niinhän sitä sanotaan, että seuraava sukupolvi on aina edeltäjänsä viisaampi.

37. Menee makuuhuoneeseen ja avaa kaapin, jota on pitänyt kauan lukittuna. Nostelee esineitä lattialle, löytää lippaan. Avaa lippaan.

38. Toistaa kohdan (1).

39. ”Tahdon antaa tämän sinulle nyt.”

40. Toistaa kohdat (5) ja (9–13) kolmesataakuusikymmentäviisi kertaa, joiden jälkeen toistaa kohdat (14–15).

41. Toistaa kohdat (16) ja (17b) satakaksitoista kertaa.

42. Sanoo tyttärelle: ”Kyllä minä tiesin, mitä olin etsimässä.” Ei suostu kertomaan.

43. Sanoo psykiatrille: ”Kyllä minä tiesin, mitä olin etsimässä.” Ei suostu kertomaan.

44. Saa lääkityksen. Toistaa kohdan (29).

45. Toistaa kohdat (5) ja (10) kolmekymmentäneljä kertaa.

46. ”Tämä on palvelutalo”, tytär sanoo. ”Täällä sinusta pidetään hyvää huolta.”

47. Toistaa kohdat (3–5) tuhatneljäsataakolmekymmentäyksi kertaa.

48. Eräänä aamuna toistaessaan kohtaa (3) ei pääse enää omin voimin ylös. Löytää kohteen.

II

Cur enim non potius omnium corporum motus sint tempora? – Miksi ei kaikkien kappaleiden liike olisi aikaa?

1.

Hyvä kun kynnet kasvavat ja ne voi leikata taas,
se on vaikeaa, siihen voi unohtaa itsensä
kuin lukisi kirjoja uudestaan. Ja muutenkin

2.

oletko unohtanut minut jälleen, oletko taas välinpitämätön,

3.

oletko jättänyt minut tänne leikkaamaan kynsiäni
ajatuksettomassa tilassa, ajattelemaan sinua?

4.

Iltaisin olen seissyt parvekkeella.
Sinä uskoit vapaaseen tahtoon.

5.

Kuljit lentokenttien pitkillä käytävillä, ihanteellisena,
vieraassa kaupungissa, etsijöitä löytäen.

6.

Mutta jokaisessa paikassa on muisto paikasta,
tieto, monimutkaisempi havaintoa,

7.

ja sinä olet mennyt vain eksyttämään vanhaa ikävää
etsimällä uutta ikävää,
niin kuin minä olen nukkunut pois tätä vanhaa surua
tämän uuden surun vuoteessa.

8.

Ja nyt ajattelen sinua täällä, kylmenevällä peruskalliolla,
syksyllä, varpuset lentävät, pienet linnut

9.

pitkiä matkoja yli tihenevän kotikaupungin.

10.

Loppuunmyyty on kesä.
Julkaistu on sen viimeinen aamu.

Kosmologi

On uskomatonta, että jotain tapahtuu,
että sataa, on uskomatonta, lävitseni kohahtaa
sata miljardia miljardia miljardia neutriinoa,
ja aika pysähtyy, kasautuu vuoreksi, aalloksi,
kuu nousee kadun ylle, ja elämä jatkuu,

katson miestä, kaunista, joka ylittää kadun,
tulen onnelliseksi, täynnä halua, mies
fagotti kädessään ja kuu kadun yllä, vuorovedet
valppaina meressä ja alun jäänteet, arkki-
fossiilit kaikkialla, pimeyttä, purppuraa

ja ihmeitä minä lasken, ja aallot laskevat
ja linnut, niiden laulukin on laskutoimitus.

Liikkeestä, paikallaanolosta

liikkuu, pysyy,
on irti, häviää,
pysäyttää, on kaunista,

täyttää tapahtumisen ehdot,
on syy,
paljaat oksat taivasta vasten, on

seisahtuneet ajatukset,

tuuli puita huojuttaa,
huomaan epävarmuutesi,

tulkitsen,

olen ikävystynyt,

tässä
minä huojun,

ja alkaa sataa

pysyy paikallaan, on irti,
häviää, pysäyttää
jollakin tavalla, jotenkin

täyttää katoamisen ehdot,
on seuraus,
kaunis ihminen, puree huulta,

kaunis ihminen kääntää sivua

radioaallot eivät antennia liikuta,
antennit liikuttavat radioaaltoja,

jokin sinussa pysäyttää minut,
jokin sinussa liikuttaa minua,

ja on kuin mikään sinussa
ei aiheuttaisi sitä,

kuin huimaus, kun seisoo
pysähtyneissä rullaportaissa,

ja sataa vettä.

Aamulaulu II

Tähän aikaan vuodesta päivä tulee
kaikkia valoja paljon, paljon hitaammin,

taivas menee pilveen ja paljastuu jälleen,
varjo kulkee ja kirkkaus varjon halki,

ja suihkukoneiden vanat, kysymystä nopeammat
vastaukset, ruumiit sieluja paossa.

Olen tullut niin kärsivälliseksi, että jaksan katsoa,
miten taivas menee pilveen ja paljastuu jälleen,

havaintokaikkeus ja harhakaikkeus lomittain,
yöllä liikumme enkelten läpi, päivällä pääskysten,

siltoja lasketaan, nostetaan, ja piiri syttyy, sammuu,
ainainen vesi kimmeltää itseään julki, eikä historiaa ole

vielä, ei valoa, mutta pian jatkuu veronkeruu,
ajattelu, kylien poltto ja puolustus, tulemme lihaksi,

pienet hyönteiset syövät lakanoista kuollutta minua,
tuoksuvana, makeana, bakteerit täyttävät huoneen,

ääriviivat täyttyvät, aika kuluu, mitä valo on,
ja aurinko räähkäisee kuin pelkäisi putoavansa.

Toinen melankolinen keskustelu

Entä muistatko, kun kysyin, onko jossakin,
tuolla, sateinen planeetta, joka kiertää
kuin neula savikiekon viimeistä uraa
jossakin sateisessa tähdistössä, ovatko siellä
illat harmaat ja aamut täynnä
kotirapun eteiseen varissutta tuhkaa,

ja kuten aina olit pitkään vaiti ja huokasit,
kuuntele, etkö kuule, miten joku soittaa etydiä
seinän takana, ja joku leikkaa kuponkeja lehdestä,
eikä pelkästään se, mikä on ikuista ja pysyvää,
ei pelkästään se ole alakulosi arvoista,
mutta nosta nyt katseesi maasta,

ja sinä osoitit minulle tähtien punaa,
kvasaarien harmautta, alkuräjähdyksen
hämärää ja kaikkea, mikä silloin oli mahdollista,
kysyit, miksi pyysit nähdä tämän, nyt
me tiedämme jo liikaa eikä unohdus meitä enää pelasta?

1986-

Elimme sotienvälistä aikaa,
olimme paluumatkalla tuntemattomaan,
historia loppui ja alkoi taas,
suuri nousukausi päättyi.

Elimme sotienvälistä aikaa,
unohdimme enemmän kuin opimme,
ei kukaan osannut ratkaista sotilaallisia kriisejä
idässä, lisääntyvää eripuraa lännessä,
ja vallankumousta seurasi kaksitoista vallankumousta,
olimme paluumatkalla tuntemattomaan,
kasvoimme vanhempiemme ikäisiksi, heidän veroisikseen,
ja halusimme samaa kuin hekin.

Elimme sotienvälistä aikaa,
täynnä aiheetonta pessimismia,
valtioiden rajoilta raivattiin metsää, pystytettiin piikkilankaa,
ja kun kävelimme puistossa, poikamme tai tyttäremme
päästi ilmapallosta irti, ja me päästimme pojastamme,
tyttärestä irti, käänsimme kasvimaata, selkämme tulivat kipeiksi,
ja unohdimme enemmän kuin opimme,
uusi perustuslaki astui voimaan ja valuutta vaihtui,
katsoimme sanomalehdestä otsikot ja kuvat, meillä oli kiire,
olimme paluumatkalla tuntemattomaan,

maksoimme velkamme ja otimme uutta velkaa,
talous kasvoi, ei lisääntynyt tieto tulevasta.

Elimme sotienvälistä aikaa,
täynnä aiheetonta toivoa,
tiede alkoi opettaa, että kaikki on simulaatiota,
eikä tuonpuoleiseen lakattu uskomasta, ei lakattu
profetoimasta, laskemasta todennäköisyyksiä,
ensimmäinen sortokausi oli lyhyt mutta ankara,
me uuvuimme, panimme varhain maate
täynnä aiheetonta pessimismiä,
ja kun täytin seitsemänkymmentä, näköni alkoi heiketä,
sinä kuljit huokailen huoneesta toiseen, toit vaieten lääkettä,
unohdimme enemmän kuin opimme,
muinaisen kaupungin rauniot pyyhittiin pois,
ja uusista kaupungeista syntyi uusia raunioita,
olimme paluumatkalla tuntemattomaan,
aikakausi kadotti merkityksensä, lastenlasten nimet,
tuo kaikki alkoi tuntua hirviömäiseltä, vieraalta.

Elimme sotienvälistä aikaa,
etäisyys tyhmydestä viisauteen kasvoi,
mutta muistatko sen uudenvuodenaaton, kun tulimme kotiin
aamuyöllä, minä avasin ikkunan ja varpuset sirkuttivat,
olimme lempeät ja satoi lunta, taivas putosi hitaasti,
ja hitaasti kaikki muuttui, lapsi nukkui, kasvoi,
tuuli huuhtoi kultaa katuvalon pyörteestä, me haukottelimme
hitaasti, ja maailman nielaissut petokin haukotteli,
olimme täynnä aiheetonta toivoa,
fossiiliset polttoaineet loppuivat viimein,

joka kesä variksenpelätille puettiin uuden miehittäjän univormu,
täynnä aiheetonta pessimismää,
muistelimme tietoverkon aikaa, ja miten paljon silloin valehdeltiin,
tulimme saunasta ja pitkä kurkiparvi lensi tienoon ylitse
viimeisen kerran, unohdimme enemmän kuin opimme,
meidän sanoinkuvaamattoman typerä sukupolvemme
oli joutunut rakentamaan uutta kulttuuria,
olimme paluumatkalla tuntemattomaan,
aikaan, jolloin unohdumme vihdoin, *tsirp tsirp*,
sanoivat varpuset jälkeemme.

Uudenmaankatu / Liminka

Linja-autonkuljettajalla on suun tilalla suun tilalle leikattu aukko,
klinikan vastaanottovirkailija on siskoni kummitädin sisko, en usko

järjestelmän kasvottomuuteen, sen muotoon ja sisältöön, katso,
ristiinpukeutunut mies kulkee kadun ylitse, on täynnä luottamusta

omaan totuuteen ja tulkintaan ylevästä, menee kampaajalle,
on kaunis, kaunis ja liberaali, hyvä itsenään ja itselleen hyvä,

ja varpuset räystäällä palvovat tuntemattomia jumaliaan, meitä,
tätä tyhjistä luotua kaikkea, kivililppua, ainetta ja talouskasvua,

mutta katso, nyt, ristiinnaulittu mies kantaa abstraktia taakkaansa,
sortuu, leijuu ilmassa ja alkaa epäillä, valtatie kääntyy soratieksi,

soratie hiekkatieksi, ja hiekkatie päättyy metsänreunaan, on ohi
ihmeiden aika, kysymystä nopeammat vastaukset, pimeys kytee,

yletty kynnykselle, voi meitä! heikosti vuorovaikuttavia
alkeishiukkasia, painovoima-anturit ajatustemme ympärillä,

ja suoria katuja, joilla ulotumme ajassa ja tilassa kuin yhtä aikaa
olisimme täällä ja tuolla, tyhmiä viisaita, eikä tässä, tällä järjen

ja sydämen rintamalinjalla voi tietää, kumpi on oikeassa, tietää vain,
että sydän voittaa, suuri kuu nousee kadun ylle, metsän ylle,

rakennusten varjot kiertävät korttelia, on mennyt ensi kertojen aika,
ja pilvi peittää taivaan, muinainen suuri varjo – terror antiquus.

Olkiluoto 2

Svetlana Aleksijevitšille

I (Säteily sairaus ICD-10 T66)

Ja Herra puhui Moosekselle, sittenkuin ne kaksi Aaronin poikaa kuolleet olivat; sillä uhratessansa Herran edessä kuolivat he hirmuisella tavalla.

Uhrattuaan he vähän hetken jälkeen tunsivat ahdistuksen ruumiissa, ja tätä ahdistusta he koettivat itsiään pidättäen ja vaiti ollen salata; mutta sitten oksensivat he kiroten ja ylen surkiasti valittaen.

Ja kun olivat he oksentaneet kauan ja heidän vatsansa olivat jo tyhjät, eivät he taitaneet vettäkään juoda eivätkä leipää syödä vaan heistä vuoti rapana ulos kaikki leipä ja vesi; ja ylen kauhian löyhkän vuoksi piti edeskäypän kantaa heidät ulos Aaronin huoneesta ja pihaan makaamaan.

He vaikeroitsivat tuskaa ja kipua ja kiristivät hampaitaan. Ja kärsiessään tätä ahdistusta tapahtui niin, että he vapisivat ja heissä nousivat kuiva-tauti ja poltetauti.

Ja he rukoillen anoivat armoa, mutta Herra iski heihin paiseita ja märkiviä rakkuloita; ja heidän pelkonsa ja ahdistuksensa olivat sangen suuria; sillä tunsivat he, että Herra oli heidät vihassaan hyljännyt.

Olivat myös heidän mielensä pirujen riivaamat niin että näkivät he hereillä ollen vikapäisiä houereita ja toimeettomia asioita eivätkä voineet he turvata tajuttomuuden helpotukseen; sillä heräsivät he heti omaan itkuun ja valitukseensa.

Ja kärsittyään näissä tuskissa kaksi päivää ja kaksi yötä he kolmantena päivänä kuolivat.

II (Hazmat Type I prEN943/1)

Ja Herra sanoi Moosekselle: sano veljelles Aaronille, ettei hän joka aika mene sisimmäiseen pyhään, sisälliselle puolelle esirippua armo-istuimen eteen, joka arkin päällä on, ettei hän kuolisi; sillä minä näytän minun pilvessä armo-istuimen päällä.

Mutta näiden kanssa pitää Aaronin käymän pyhään sisälle: hänen pitää pukeman pyhän liinahameen yllensä ja paneman liinahiipan päähänsä; sillä ne ovat pyhät vaatteet, ja pitää viruttaman ihonsa vedellä, ja ne pukeman päällensä.

Tällä tavalla pitää hänen tekemän, ettei hän kuolisi; sillä armo-istuimen päällä näytän minä itseni suuressa pilvessä, täynnänsä tulta, niin että se kuumottaa kaiken ympäriltänsä ja tulen keskeltä on se sangen kirkas.

Ja jos joku ilman näin valmistumatta tulee minun eteeni, puhallan minä suurena rajutuulena maan ylitse, ja se on oleva Herran vihan päivä.

Ja kaikki maan eläimet ovat oleva näköänsä niin kuin tuliset hiilet, jotka kuumottavat niin kuin tulisoitto. Ja ihmisien sääret tulevat seisoman oi-

kiana, mutta heidän pöytäjalkansa ovat niin kuin härjän sorkat. Ja niin kuin kristallin muotoinen ja lasinen on oleva meri, ja on myös tapahtuva suuri maanjäristys, jossa aurinko on tuleva mustaksi niinkuin karvasäkki ja kuu on oleva kokonansa niin kuin veri. Ja silloin kuninkaat maan päällä, ja ylimäiset, ja rikkaat, ja päämiehet, ja väkevät, ja kaikki orjat, ja kaikki vapaat kätkevät itsensä luoliin ja vuorten rotkoihin.

Ja he sanovat vuorille ja kukkuloille: langetkaat meidän päällemme ja peittäkää meitä sen kasvoim edestä, joka istuimella istuu, ja Karitsan vihasta. Sillä se suuri hänen vihansa päivä on tullut, ja kuka voi pysyä?

Ja Mooses meni veljensä luo ja kertoi tälle, mitä Herra oli sanonut, ja yhdessä he kiittivät ja ylistivät Herraa.

Inferno

runoja, teloituksia, uutisotsikoita ja päiväkirjamerkintöjä

I.

Heräsin auringonnousuun, muu on eskapismia,
pieni lintu ikkunalla laski jäljellä olevat päiväni,
onneksi en kuulu lintujen ymmärtäjiin.

Oli vain ikkuna, armoton ikkuna,
josta päivisin näki sisään ja ulos,
iltaisin itsensä läpi.

Lähteet: "25 Most Brutal Torture Techniques Ever Devised in History"
"10 Worst Torture Devices in History", "The 27 Most Gruesome Torture
Techniques in the History of Mankind", "8 of The Most Brutal Inhumane
Torture Methods In History That Will Make Your Skin Crawl", "History's
10 Most Inhumane Torture Methods". Ken tästä käy saa jne.

6.8.2015

Yli 200 ihmisen pelätään hukkuneen Välimeren laivaturmassa.

Kello käy kymmentä ja pyykkikone lakkasi juuri linkoamasta.

2.

Maanalaisen rullaportaat nielaisivat minut,
eksyneen rakastajan, hajuvesi lehahti,
Colère féline, nuuhkaisi sisintäni.

Kun minä laskeuduin, kaksoisolentoni nousi,
katsoi minua, ei pidätellyt nauruaan, keimailevasti
se vaihtoi sukupuoltaan, katosi päivänvaloon.

Kansanjoukot kokoontuvat toreille seuraamaan teloituksia ja kidutuksia.
Häpeärangaistuksen saaneet pannaan jalkapuihin. Pojat saavat viskellä
heitä hevosenlannalla ja sylkeä heidän päälleen.

29.10.2015

Puuvene upposi Kreikan rannikolla – 38 yhä kateissa, seitsemän kuollut.

Ihmisten määritelmät hyvälle ja pahalle ovat maailmaan suljettuja ja siksi suhteellisia.

3.

Uusi alaluokka teki kung po -kanaa entiselle alaluokalle, luokalle jääneet nukkuivat puistojen penkeillä, täyttivät eliniänodotteitaan.

Ravintolassa tuoksui $C_5H_8NaO_4$, sain 128% suolan päivittäissaantisuosituksesta, en tuntenut tyydytyksen ja liioittelun eroa.

Rochesterin piispan kokki Richard Roose keitetään elävältä Henrik kahdeksannen käskystä. Hänet lasketaan kiehuvaan nesteeseen erityisvalmisteisella taljalla ja nostetaan takaisin ylös. Tätä jatketaan, kunnes hän kuolee. Kokki on roteva ja vahvasydäminen mies. Silminnäkijöiden mukaan hänen lihansa alkaa kypsyä ja irtoilla luista ennen kuin hän viimein menehtyy.

I.II.2015

Neljä vauvaa ja kaksi lasta hukkui turvapaikanhakijoiden veneen kaaduttua Kreikassa

Olen elämän väylä. Ei itsellä ole itseisarvoa. Kaikki on hyvin. Sää on kylmennyt. Viherpeippoja.

4.

Menin kauppaan, jossa kaikki oli halpaa
ja silti minusta tuntui, että kaikki on kallista,
ja siinä kaupassa oli kaikki mitä tarvitsin.

Lumoukset haihtuivat tai eivät langenneet.
Kuljin ohitse – se, minkä valo poisti näkyvistä,
kasautui varjoon, oli kerjäläinen.

Caupolicá määrää Pedro de Valdivian teloitettavaksi. Mapuchet keräävät kahmaloittain kultahiekkaa, jota työnnetään Pedro de Valdivian kurkusta alas. Pedro de Valdivian vielä hengittäessä mapuchet leikkaavat irti hänen kätensä, paistavat ne nuotiolla ja syövät ne hänen edessään. Pedro de Valdivia kuolee vasta, kun hänen sydämensä leikataan hänen rinnastaan.

25.12.2015

Siirtolaiset yrittivät uida Marokosta Ceutaan – kaksi hukkuu,
12 sairaalaan.

Saavuimme perille, meidät toivotettiin lämpimästi tervetulleiksi –
annettiin olutta ja näytettiin, missä on vessa.

5.

Äiti läimäytti itkevää lasta, miten helppoa on luulla, että he vihaavat lapsiaan, raitiovaunussa kaikki olivat hiljaa.

Ajoimme torin ohitse, etiopialaiset olivat kokoontuneet sinne, täynnä tietoa, kaunaa – jossain kaukana heidän sukuaan murhataan.

Chongzhen määrää, että Yuan Chonghuan on sidottava puiseen kehikkoon kaupungin keskustassa. Hänen ruumiistaan aletaan leikellä pieniä paloja, ensin jaloista ja käsistä, kunnes raajat ovat kokonaan silvotut, sitten selästä, kyljistä ja kasvoista. Kaupungin asukkaat saavat teloituspai- kalla käydessään ostaa Yuan Chonghuanin lihaa pikkurahalla ja syödä sitä riisiviinin kera. Yuan Chonghuan kuolee, kun rangaistusta on jatkunut kolme päivää. Kuoleman jälkeen leikkelyä jatketaan, kunnes ruumis on kokonaan paloitettu.

22.1.2016

Kaksi laivaa upposi Kreikassa – yli 40 hukkunut, puolet lapsia.

Lähdön melankolia voimistuu, kun tavarat katoilevat muuttolaatikoihin. Paikkojen merkitys vähenee, kun läsnäolon merkit vähenevät. On kuin joku olisi heittänyt minut kädestään ja lennän ilmassa tietämättä, minne putoan ja kuka minut löytää.

6.

Yksin Venäjällä elää kuusitoista
uudestisyntyntyttä kristusta, jokainen heistä
puhuu samoja sanoja, tarkoittaa eri asioita.

Minäkin voin kokea yhdeksännen ulottuvuuden
valon, kohdata timanttilohikäärmeen,
minullakin on ylösousemuksen työkalut.

Mary Hicks ja hänen tyttärensä vangitaan erillisiin selleihin. Useaan vuorokauteen heidän ei anneta nukkua vaan heitä pidetään hereillä huutamalla, kalisuttamalla astioita ja puhaltamalla epävireisesti erinäisiä huiluja ja pillejä. Kun Mary Hicks ja hänen tyttärensä ovat piinan johdosta aivan hervottomassa tilassa, heidät pakotetaan istumaan hehkuvaksi kuumennetulle metallijakkaralle niin että heidän nivusensa ja takamuk-sensa palavat. Sitten Mary Hicks ja hänen tyttärensä hirtetään ja heidän ruumiinsa poltetaan.

30.1.2016

Yli 30 turvapaikanhakijaa hukkui pyrkiessään Kreikkaan.

Olin ajatellut vielä kävellä joenrantaan, mutta en sitten kävellyt, koska sade oli niin tympeä, pystysuora. Julia sanoi, että pystysuora sade on täällä harvinaisuus. Sanoin, että olenpahan kokenut nyt senkin. Ja miksi muutenkaan hankkiutuisin postikorttinäkymien äärelle? Tämä on minun kaupunkini nyt, en tarvitse niitä.

7.

Aika kului hukkaan hitaasti tai nopeasti,
tupakantuhka vajosi kengänkärjelle, jossakin
neurasteenikko heittäytyi radiomastosta.

Sivukadulla koulupojat pahoinpitelivät alkoholista,
alkoholisti itki, he olivat ymmärtäneet väärin
voiman, Kellopeliappelsiinin, aivan kaiken.

Andronikus Komnenos luovutetaan kaupungin kaduilla riehuvalle verenhimoiselle köyhälistölle, vankilasta vapautetuille rikollisille ja kapinoiville sotilaille. Hänet sidotaan paaluun ja sitten häntä hakataan, hänen kätensä leikataan irti, hänen hampaansa kiskotaan yksitellen, hänen toinen silmänsä kaivetaan kuopastaan ja hänen kasvoilleen heitetään kiehuvaa vettä. Lopulta hänet sidotaan ylösalaisin kahden pylvään väliin, ja kaksi italialaista miekkamiestä halkaisee hänet.

18.4.2016

Välimerellä pelätään suuronnettomuutta – uhreja jopa 400.

Toisaalta kaikki luottamus on pohjimmiltaan sokeaa.

8.

Aina on politiikkaa, kampasin hiukseni,
jätin laskut maksamatta, kävin koulut loppuun,
tulin viisaaksi ja hyvin neuvotuksi.

Budjettiriihi alkoi iltapäivällä,
ei vallankumous, olin lainkuuliainen,
tyytymätön, ostin kioskilta välipalaa.

Artaxerxeen käskystä sotilaat sulkevat Mithriadeen puiseen pakkopai-
taan, jossa on aukot päätä ja raajoja varten. Hänelle juotetaan maitoa
ja hunajaa, kunnes hän ripuloi ja oksentaa päälleen. Maitoa ja hunajaa
myös hierotaan hänen jäsenilleen. Erilaiset pistävät ja purevat hyönteiset
syövät hänet elävältä seitsemäntoista päivän kuluessa.

1.5.2016

Välimerellä yli 80 ihmistä kateissa siirtolaisveneen upottua.

Tulin Kulosaareen. Olosuhteet ovat alkeelliset, mutta hauskat koska väliaikaiset. Hain Itäkeskuksesta ilmapatjan ja kiinalaista ruokaa.

9.

Menin jälle ja ongin ahvenen,
nuijin sen hengiltä, maailma loppui
yhden kerran, minäkin, ja tuli hiljaista.

Se oli katastrofinjälkeistä hiljaisuutta, oli
sitä, mitä kaikki hiljaisuus on, haavojen kautta
se vuotaa ihmiseen, vähä rakkaus.

Vangittuaan Babak Khorradimin al-Mu'tasim bi'llah käskee ensin leikkaamaan tämän kädet ja jalat irti. Kun näin on tehty, Khorradimin kasvot pestään haavoista vuotavalla verellä. Tämän jälkeen Khorradim kääritään härän nahkaan, joka ommellaan umpeen niin, että sarvet ovat vasten ohimoita. Babak Khorradim ripustetaan paaluun palatsiin johtavan tien varrelle. Auringonpaiste kuivattaa nahkaa ja kuivuessaan nahka kutistuu. Babak Khorradim kuolee härän sarvien hitaasti murskatessa hänen kalionsa.

29.5.2016

Välimerellä hukkunut tällä viikolla jopa 700 ihmistä.

Tästä seuraa outo paradoksi. Inhimillisen julmuuden tuottamat katastrofit tulee muistaa ja niitä tulee tutkia ja selittää ja siten ehkäistä. Samalla ne on kuitenkin myös unohdettava, jotta elämä voisi jatkua ja toivo voisi säilyä. Pahuutta on yksinkertaisesti oltava ajattelematta, koska sen ajattelu lannistaa ja lamaannuttaa. Eihän hyvissäkään muistoissa tule elää. Onko siis niin, että varsinainen eläminen on tehtävä muistamatta – hetkeen ja siihen kytkeytyvään lähitulevaisuuteen ja -menneisyyteen suuntautuen?

10.

Ja kun aurinko laski, oli se kuin leijona
sulkisi kaupungin kitaansa, se punainen valo,
ja varpuset räystäällä juhlivat pienuuttaan.

Oli kevät ja olin veloissa, heräilin öisin –
vesiputket korisivat seinissä: tuonpuoleisessa
vedettiin vessa.

Järkyttävien ja ahdistavien teloitustapojen listaa voisi jatkaa vielä pitkäs-
ti. Miksi? Kuvittelen ymmärtäväni hirveitä asioita vaikka ei niitä koskaan
minulle tapahdu.

3.II.2016

Jopa 240 voinut hukkoa Libyan rannikolla.

Lopulta vain vähän on minun vallassani.

III

An vero, si cessarent caeli lumina et moveretur rota figuli, non esset tempus, quo metiremur eos gyros? Aut cum haec dieeremus, non et nos in tempore loqueremur? – Vai onko niin, että jos taivaan valot pysähtyvät ja savenvalajan pyörä jatkaa liikettään, ei ole aikaa, jolla sen pyörimistä voi mitata. Ja kun sanomme näin, emmekö puhu ajassa?

1.

Aurinkokellokirjoitusta:
fruere hora, valitse hetki,
aika loppuu ja sitä on loputtomasti,
tämä on leipäjono.

2.

Tila, jossa
ihmissielujen määrä on vakio:
kun yksi lähtee jonosta, yksi liittyy siihen,
sama kuin eilinen,
sama kuin edellinen.

3.

Tuossa on mainostaulu: ”JAKSAT KYLLÄ”,
energiajuomamainos, oranssia väriä,
tukka pystyssä, hymy.

4.

Lenkkimakkaraa, mannaryynejä,
kahden litran tiskiaineita,
Fairy, aloe vera.

5.

Olemme niin toisia toisillemme.

6.

Tämä on kahvila, nimeltään
vieras valuutta, soi Händel tai Bach,
kohisee joukkoliikenne, ei kukaan hymyile.

8.

Joku sanoo: "Strong."
Joku sanoo: "Fundamental."

9.

Minä hämmennän kahvia silmälasinsangalla.
Sallin ajattelun paeta olevaista.

10.

Una ex his, monien loppu:
Pompeiji hautautuu hashtageihin.

Historioitsija

Viime vuosisadan nälät ja vallankumoukset,
ruostuneet autonrungot lapsena metsissä,
ruosteen houkuttelemat termitit.

Minä lapsena, minä nyt,
eivät nämä vallankumoukset,
eivät nämä olleet historiallisia tapahtumia.

Nyt, aikuisena, kipukynnys, epäily on suurempi,
kompassissa enemmän suuntia,
enkä tule muistamaan tätäkään päivää,
tämän vuoden kesää.

Heikkoutta on muistaa,
ettei muista sentään hulluutta.

Viipaloin persikoita aamupuuroon, ne lilluvat siinä kuin valtiot
valtamereissä, veitsi on raja, ja lusikka niin kuuma että sormia polttaa.
Ikkunalaudalla vanha maali muistuttaa feodaalisen Euroopan karttaa,
ruhtinaskunniksi lohkottua keisarikuntaa, kaipaa uutta maalikerrosta,
kaipaam vällankumousta. Riisun appelsiinin, hämärän turvin
puutavarajuna raottaa todellisuutta, kulkee kuuttakymppiä läpi.

Aamulaulu III

Kirkon siluetti aamua vasten kuin palapelistä puuttuisi taivaspala,
kauniissa maailmassa on kylmä ja tuulee, näkymätön käsi

repii piippujen savuja, kerrostalot silputtua savea ja kiveä,
mielialoja, auringon rasvainen peukalo ikkunoissaan,

kerrostalot katakombeja, tämän- ja tuonpuoleisia,
tietoverkot, henkimaailma ja tajunnantilojen kiertokulku

limittyvät tähän, elämäksi kutsuttuun tyhjään tilaan,
jonka ympärillä aika kuluu ja alkaa sataa, haikara nousee,

oksentaa eläviä kaloja kaupungin ylle, ja lokit kuin alaviitteet,
valo raahautuu maisemaan, ja jokainen olio pyrkii pysymään,

tulemaan, olemaan minä ja ehdoton ja höyhen putoaa,
luulee tätä omakseen, kun yö on muuttanut kaiken,

itsessä, tässä, on korvannut muistot väärillä muistoilla, ja sitten
pihalla, rannalla, onkin lapsia, ääntä, keskeneräinen aurinko.

Kolmas melankolinen keskustelu

Ja muistatko, kun sanoin,
että joskus öisin herään viereltäsi
komeettoja rinnassa, kaikki ulottuvuudet
sijoiltaan ja oma nimi unohduksissa,
enkä erota sinua varjostasi öisin, tässä

kaupungissa, kun mitään ei tapahdu
ja kuitenkin kaikki muuttuu, sattuma,
sen harjaantunut käsi, lyö rytmiä,
elävät olennot kantavat kuolleet olennot
pois, olen ymmärtänyt kaiken väärin,
tämä kaikki on minulle tuntematonta,

ja kuitenkin sinä olit siinä, ja hymyilit,
kerroit, ettei mitään virheitä olekaan,
katso, olet vain höyhen, älä luule
ilmaa omaksesi, ei mikään ole koskaan oikein,
ja miksi sinä leikkasit tämän tyhjyyden auki,
valutit tiedottomuuden meistä pois?

Grand-Popo / Kesäpuisto

Puutarhassa istuu kuin merenpohjassa
ja puut, korkeat levät, huojuvat ajassa

rivissä kuin tavut, pystyssä kuin syöksyt
ja pääskyt ja itikat kieppuvat ilmassa,

joogit, kolibrikukat heläjävät, vaihtavat sukupuolta,
liekinrepaleita, tuhkanmustaa ja oksidinvihreää,

nämä katastrofaaliset auringonvalon hetket,
aaltoliikehiukkasliikeyöt ja homeitiöehtoot,

on sielunvaelluksestamme liian vähän aikaa
ja tulee aina olemaan, kunnes se taas alkaa,

ja elämä työntyy meihin kuin avain, eikä virheitä ole,
kromosomit jakautuvat – tämä on kuollut lehti,

on tuulen armoilla juurakko, lintupeto
ilman partaalla, lepakko ja torakka,

ja minut ristiinnaulitaan minuun, sinut
ristiinnaulitaan, ja me hikoilemme hihittäen

nesteeeksi josta päihtyy, unohtaa
oman nimen, latinan kielen, ja valkeat eläimet,

taivontakut, liukenevat aamuun, mitä on elämä:
hajoamisen juhla, tajuttomuutta, renessanssia, hydrolyysia.

Olkiluoto 3: Eurajoki

Sula poukama ja sorsat, kun niitä näkee tähän aikaan vuodesta
ne tuntuvat kuvitelluilta, ja ohut lumi kuin tuhka pelloilla, ruovikossa,

mustavalkomaailma, viaton kuin videonauha, se kohisee,
on täynnä sähkösäöröjä, teknologisen muistin kulumaa,

virheitä, energiantuotanto on virhe, tutussa maisemassa vieras
maisema, johon ei osaa kuvitella itseään, ei arvaa korkeuttaan,

tämä on videokuvaa rakennustyömaalta, se nopeutuu
ja hidastuu, paljastuu manipulaatioksi, eroottiseksi fantasiaksi,

ja tuossa on installaatio, filmattu mänty on asetettu poikittain,
feminiininen katse, sen nauhuringit, kohtaa toisen katseen,

sen säteilymittarisilmät, pimeys ja kohtuuttomuus, piirretään kartta
aikakaudesta, teoreettiset vuorijonot tähtien pinnalla, alkeishiukkasten

maakuntakaava ja sähkömagneettinen aaltoliike tyhjiössä, reaktorin ytimessä
rautakimpale, ehdottomasti kuin ajatus maailmassa, mahdottomasti.

Koti-ikävä

Minä en usko ihmeisiin, mutta
tunnen uimahallien historiattomuuden,
niiden korkeat katot, miten kaikki
on täällä veden alla, ääneti kuin alkueliö,
eikä ole vielä rakennettu kaikkea, mitään,
mutta minä en usko ihmeisiin.

Odotin tältä keväältä jotain enemmän,
rakkautta, ehkä, en tiedä, luen Milliä,
Berliniä, teorioita vapaudesta, ja linnut,
niiden laulu kuin psykoosi tai luonnonilmiö,
mutta minä en usko ihmeisiin.

Minä en usko ihmeisiin, mutta
me emme ole erämaassa yksin, on pimeä
ja mataliin pilviin heijastuu valo
etäisestä kaupungista, lähtisitkö mukaani
tuonne, missä Hesperia siintää.

Olen puhunut heille, riivaajille, ja he puhuivat
kokonaan vierasta kieltä, suut täynnä
öistä viidakkoa, vatsat täynnä hyönteisiä
ja silmissä hätätilanhäivähähdys, kiistaton enne,
mutta minä en usko ihmeisiin.

Minä en usko ihmeisiin, mutta
olen tottunut kävelemään pitkästi,
eksymään pelkäämättä ja nukkumaan
levottomia öitä taivaallisissa hotelleissa,
katsomaan parvekkeilta vaieten tuonpuoleiseen.

Minä en usko ihmeisiin, mutta
joskus nämäkin voimat kylmenevät,
uima-altaat tyhjennetään ja valot
sammutetaan, enkelit murenevat,
katoavat symbolit, ja koti on jossain,
mutta minä en usko ihmeisiin.

Varpuset ja aika

Ainutlaatuista on sekin
yleistä mi on ja toistuu.
Kaikki täältä kerran poistuu.
Kerran katoamme mekin.

1.

Jos aikoo laskea piin likiarvon lopusta alkuun, on aloitettava varpusista.

2.

On sunnuntai, maailmanlopun jälkeinen aamu. Lappeenrannan torilla varpuset nokkivat sinapintahraista vetyatomin käärettä.

3.

Varpuset pörhistelevät höyheniään ja nukkuvat siellä, minne lämpökuolema ennättää viimeisenä, torikojujen aggregaattien alla, autojen jäähdynritilöiden takana.

4.

tsirp tsirp

5.

Varpuset esittävät lyhyitä laulujaan, aine hajoaa energiaksi. Alkaa sataa.

6.

Torin laidalla istuu vanha kalastaja, jumittuneena linja-autojen väliseen iäisyyteen.

7.

Varpuset roikkuvat hänen parrassaan ja nokkivat talia hänen iholtaan. Tämä kalastaja on matkalla luvattuun maahan.

8.

Kaikkien aikojen viimeinen tuulenhenkäys kahisuttaa penkereille varisseita koivunlehtiä.

9.

Vielä halkeaa yksi atomi. Ostoskeskuksen pyöröovi käynnistyy. Ei kukaan mene sisään tai ulos.

10.

Suolapatsas vetää henkeä. Kalastaja räpäyttää silmiään. Varpuset säikähtävät.

11.

Kalastaja nostaa kämmenen suun eteen ja aivastaa. Hän pyyhkii kämmeneen lentäneen rään housuihinsa ja katsoo oikealle ja vasemmalle. Ei näy.

12.

Ostoskeskuksesta kantautuu musiikkia.

13.

On vastanaineet kuuhun menneet,
korpit huutaa kuolemaa.
Toiset linnut laulevat
vanhaa hyvää sanomaa.

Yksi valvoo yksiössään,
toinen jatkaa kuorsaustaan.
Pihan pensas yössä palaa,
lavertelee omiaan.

Katulyhty kahisuttaa
valokeilahelmojaan.
Joku rukoilee, vaan jossain
Luoja panttaa armoaan.

Lyhdyn valoon, hämärään,
ja uuden lyhdyn valoon.
Katu toistaa itseään,
ei vie kotitaloon.

On vastanaineet kuuhun menneet,
korpit huutaa kuolemaa.
Toiset linnut laulevat
vanhaa hyvää sanomaa.

14.
tsirp tsirp

15.

Kun äskettäin vankilasta päässyt taparikollinen jätti avaimet sisälle, hän unohti olevansa vapaa.

16.

Kaikki me kannamme niin raskaita taakkoja. Täytyy muistaa, että hänen vanhempansa olivat kyllä hyviä ihmisiä, mutta velat ja vastoinkäymiset suistivat heidät alkoholismiin ja masennukseen. Hänen isänsä, selkävaivojen piinaama mies, teki itsemurhan, kun taparikollinen oli kolmentoista.

17.

Taparikollisen alaselkää särkee joka aamu. Vihaisesti hän poistuu talosta ja lähtee toria kohti.

18.

- a) Kuvittele, että Lappeenrannan tori on maailmankaikkeuden keskipiste.
- b) Mitä aika on?
- c) Kuvittele, että olet pieni ja huomaamaton varpunen, lähes avaruudeton piste, ja että seisot keskellä Lappeenrannan toria.
- d) Kuvittele, että Lappeenrannan tori on kaikki mitä on.
- e) Kuvittele, että Lappeenrannan tori on pieni, lähes avaruudeton pisara, joka putoaa halki tyhjiyden.
- f) Paitsi ettei ole mitään avaruutta, jossa olisi sellainen tyhjiys, jossa pisara voisi pudota. Se ei siis putoakaan.
- g) Sen sijaan, että olettaisit pisaran putoavan, oletakin, että se laajenee vakionopeudella kaikkiin suuntiin.
- h) Huomaa, että laajeneminen edellyttää avaruuden syntyä laajenevan alueen sisälle. Pieni pisara onkin nyt moniulotteinen, kaiken olevan käsittävä ilmakupla.
- i) Kysy nyt itseltäsi, eikö aika olekin juuri tällaista. Lappeenrannan tori, jonka keskellä sinä varpusena seisot, on sinun nykyhetkesi. Torin laidat, jotka vakionopeudella laajenevat, ovat menneisyyttä.

j) Huomaa, ettei tulevaisuutta ole – on vain nykyhetki ja alati laajeneva menneisyys.

k) Jos uskot, että se kannattaa, voit olettaa, että jokainen olio muodostaa tämänkaltaisen ilmakuplan keskipisteen.

l) Ja koska sinä olet vain pieni ja huomaamaton varpunen, ei ketään haittaa, jos nouset nyt siivillesi ja lennät valoa nopeammin kaikkiin suuntiin, aina ajan äärille asti.

m) Mutta tulevaisuuteen et sinäkään voi päästä, sillä tulevaisuutta ei ole.

n) Kuvittele nyt, että tämä laajeneminen hidastuu ja hidastuu ja sitten pysähtyy ja että Lappeenrannan tori alkaa hitaasti romahtaa itseensä.

19.

On sunnuntai, maailmanlopun jälkeinen aamu. Lappeenrannan torilla varpuset nokkivat sinapintahraista vetyatomin käärettä.

20.

Ja vanha kalastaja odottaa yhä. Hänelle on luvattu järvenrantatontti luvatususta maasta, mutta sinne matkaavaa linja-autoa ei näy, ei kuulu.

21.

Kerrostalot, pihakeinut, hiekkalaatikot, männyt, kuuset ja koivut ja parkkipaikkojen autot alkavat nyt haihtua. Ne katoavat kuin heijastukset läpinäkyvältä pinnalta, ja samalla katoaa niiden muisto. Varpuset istuvat suorina riveinä tyhjyyden päällä, missä ennen oli räystäitä.

22.

Nyt taparikollinen ilmestyy torin laidalle. Hän kävelee pysäkillä ja istuu kalastajan viereen, mutta kalastaja ei ole häntä huomaavinaanakaan. Taparikollinen on vihainen, lähes raivoissaan, ja hän vapisee ja puhkuu. Enää hän ei malta istua, vaan nousee, kävelee hetken edestakaisin ja seisahuttaa sitten kalastajan eteen.

23.

”Minä menetän vähitellen kaiken”, taparikollinen sanoo. Kalastaja raapii niskaansa.

24.

”Loputtomalla on sellainen luonto, että se valuu loputtomasti hukkaan”, kalastaja sanoo. ”Ajattele aikaa. Totu odottamaan.”

25.

Taparikollinen sanoo: ”Kuitenkin saattaisin olla jopa onnellinen näine vaihtoehtoineni ja tässä. Haluan ilmaista herkkyyteni, mutta osaan tehdä sen vain väkivalloin.”

26.

Kalastaja sanoo: ”Mieti luontoa ja yritä ymmärtää sitä. Missään muualla kuin pääsi sisällä ei ole ääntä, joka puhuu itselleen. Yritä ajatella niin kuin puu, jota tuuli huojuttaa. Vaikka et sinä siinä välttämättä kyllä onnistu.”

27.

Taparikollinen sanoo: ”Minä rakastan paradokseja ja murtumia, lopetuksia, jotka ovat aloituksille vieraita ja ajatuksia, jotka eivät ole vastauksia mihinkään kysymyksiin.”

28.

Kalastaja ei vastaa enää mitään. Taparikollinen rauhoittuu ja istuu penkille kalastajan viereen. Yhdessä he unohtavat kaiken, mitä ovat juuri sanoneet.

29.

tsirp tsirp